DELEGIRANA UREDBA KOMISIJE (EU) 2021/1352

z dne 6. maja 2021

o dopolnitvi Uredbe (EU) 2016/1011 Evropskega parlamenta in Sveta v zvezi z regulativnimi tehničnimi standardi, ki določajo pogoje za zagotovitev, da je metodologija za določanje referenčne vrednosti skladna z zahtevami glede kakovosti

(Besedilo velja za EGP)

EVROPSKA KOMISIJA JE –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije,

ob upoštevanju Uredbe (EU) 2016/1011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 8. junija 2016 o indeksih, ki se uporabljajo kot referenčne vrednosti v finančnih instrumentih in finančnih pogodbah ali za merjenje uspešnosti investicijskih skladov, in spremembi direktiv 2008/48/ES in 2014/17/EU ter Uredbe (EU) št. 596/2014 ([1]) in zlasti člena 12(4) Uredbe,

ob upoštevanju naslednjega:

(1) Da bi bila metodologija za določanje referenčnih vrednosti trdna in zanesljiva, bi morali biti v njej določeni narava uporabljenih vhodnih podatkov in vsa merila, ki se uporabljajo v okoliščinah, v katerih količina ali kakovost vhodnih podatkov ne dosega standardov, potrebnih za natančno in zanesljivo določitev referenčne vrednosti, morala bi biti predmet ocene razmerja med uporabljenimi ključnimi predpostavkami in občutljivostjo referenčne vrednosti, izračunano na podlagi navedene metodologije, primerna za predstavljanje dejanskega tržnega ali gospodarskega stanja, ki ga želi izmeriti, ter vključevati dejavnike, vključno s parametri in vhodnimi podatki, ki so najpomembnejši za to, da se izmeri dejansko tržno stanje.

(2) Referenčna vrednost se izračuna z uporabo formule ali druge metode izračuna na podlagi osnovnih vrednosti. Upravljavci imajo pri oblikovanju formule, izvajanju potrebnega izračuna in določanju vhodnih podatkov določeno stopnjo diskrecijske pravice. Slednja ustvarja tveganje manipulacije. Upravljavci bi zato morali zagotoviti, da je v primeru uporabe take diskrecijske pravice vzpostavljen ustrezen nadzorni sistem. V Uredbi (EU) 2016/1011 se priznava, da lahko oblikovanje metodologije določanja referenčnih vrednosti vključuje diskrecijsko pravico, ki jo uveljavlja vsak upravljavec. Pomembno je, da metodologija vključuje jasna pravila o tem, kako in kdaj se ta diskrecijska pravica lahko uveljavlja in zlasti ali ta diskrecijska pravica temelji na algoritmu ali vnaprej določeni metodologiji. Poleg tega bi morala metodologija pojasniti, v katerih okoliščinah bi se podatki o transakcijah na osnovnem trgu šteli za nezadostne.

(3) Pomembno je, da lahko upravljavec oblikuje metodologijo določanja referenčnih vrednosti, ki je odporna na različne tržne razmere in omogoča izračun referenčne vrednosti v najširšem sklopu možnih tržnih razmer. Uporabljena metodologija določanja referenčnih vrednosti bi zato morala temeljiti na ustreznih in primernih preteklih referenčnih vrednostih. Iz istega razloga in zlasti zaradi potrditve izračuna referenčne vrednosti in naknadne ocene uspešnosti metodologije bi bilo treba metodologijo določanja referenčnih vrednosti testirati za nazaj z dostopnimi podatki o transakcijah. Takšno testiranje za nazaj bi moral biti naknaden postopek, v katerem se uporabijo dodatni razpoložljivi podatki, ki se niso uporabili za izračun referenčne vrednosti, ali drugi viri podatkov o transakcijah oziroma se rekonstruirajo pretekle referenčne vrednosti. Za zagotovitev, da je metodologija določanja referenčnih vrednosti primerna za potrjevanje veljavnosti, je pomembno, da se testiranje za nazaj izvaja pri vsakem letnem pregledu metodologije določanja referenčnih vrednosti in, odvisno od vrste referenčne vrednosti, po vsaki pomembni spremembi navedene metodologije, in sicer redno ali ob prvi zagotovitvi referenčne vrednosti. Ugotovitve testiranja za nazaj bi se morale odražati v metodologiji.

([1]) UL L 171, 29.6.2016, str. 1.

(4) Metodologijo določanja referenčnih vrednosti, ki je odporna, bi bilo treba biti možno uporabiti za izračun referenčne vrednosti v najširšem sklopu možnih okoliščin, tudi v izjemnih tržnih razmerah. Zato je pomembno, da upravljavci ocenijo vpliv različnih tržnih pogojev na metodologijo z uporabo preteklih podatkov iz realiziranih izjemnih tržnih razmer in da se za ključne referenčne vrednosti uporabijo hipotetični podatki za nerealizirane izjemne tržne razmere.

(5) Metodologija določanja referenčnih vrednosti, ki je sledljiva in preverljiva, bi morala omogočati stalno preverjanje in nadzor vsakega izračuna referenčne vrednosti. Sledljivost bi morala vključevati dokumentacijo o različnih korakih metodologije in bi morala biti podlaga za preverljivost, ki bi pomenila zmožnost rekonstrukcije preteklih referenčnih vrednosti.

(6) V skladu z načelom sorazmernosti upravljavci nepomembnih referenčnih vrednosti in referenčnih vrednosti reguliranih podatkov ne bi smeli biti pod pretiranim upravnim bremenom. Zato je primerno, da imajo takšni upravljavci možnost, da ne izpolnijo nekaterih zahtev glede kakovosti za navedene referenčne vrednosti. Poleg tega bi morali imeti določeni upravljavci referenčnih vrednosti, kadar je to upravičeno zaradi narave, obsega in zapletenosti njihovih dejavnosti, verjetnosti navzkrižja interesov med zagotavljanjem referenčne vrednosti in drugimi dejavnostmi upravljavca ter stopnje diskrecijske pravice pri zagotavljanju referenčne vrednosti, možnost, da ne izpolnijo nekaterih zahtev glede odpornosti metodologije določanja referenčnih vrednosti.

(7) Ta uredba temelji na osnutkih regulativnih tehničnih standardov, ki jih je Komisiji predložil Evropski organ za vrednostne papirje in trge (ESMA).

(8) ESMA je opravil odprta javna posvetovanja o osnutku regulativnih tehničnih standardov, na katerem temelji ta uredba, analiziral potencialne povezane stroške in koristi ter zaprosil za mnenje interesno skupino za vrednostne papirje in trge, ustanovljeno v skladu s členom 37 Uredbe (EU) št. 1095/2010 Evropskega parlamenta in Sveta ([2]).

(9) Za zagotovitev skladnosti z datumom začetka uporabe člena 5 Uredbe (EU) 2019/2175 Evropskega parlamenta in Sveta ([3]), s katerim je bil členu 12 Uredbe (EU) 2016/1011 dodan odstavek 4, bi se morala ta uredba uporabljati od 1. januarja 2022 –

SPREJELA NASLEDNJO UREDBO:

Člen 1

Pogoji za zagotovitev, da je metodologija določanja referenčnih vrednosti trdna in zanesljiva

1. Metodologija določanja referenčnih vrednosti iz točke (a) člena 12(1) Uredbe (EU) 2016/1011:

(a) je primerna za predstavljanje dejanskega tržnega ali gospodarskega stanja, ki ga želi izmeriti, ter vključuje dejavnike, vključno s parametri in vhodnimi podatki, ki so najpomembnejši za to, da se izmeri dejansko tržno stanje;

([2]) Uredba (EU) št. 1095/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o ustanovitvi Evropskega nadzornega organa (Evropski organ za vrednostne papirje in trge) in o spremembi Sklepa št. 716/2009/ES ter razveljavitvi Sklepa Komisije 2009/77/ES (UL L 331, 15.12.2010, str. 84).

([3]) Uredba (EU) 2019/2175 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. decembra 2019 o spremembi Uredbe (EU) št. 1093/2010 o ustanovitvi Evropskega nadzornega organa (Evropski bančni organ), Uredbe (EU) št. 1094/2010 o ustanovitvi Evropskega nadzornega organa (Evropski organ za zavarovanja in poklicne pokojnine), Uredbe (EU) št. 1095/2010 o ustanovitvi Evropskega nadzornega organa (Evropski organ za vrednostne papirje in trge), Uredbe (EU) št. 600/2014 o trgih finančnih instrumentov, Uredbe (EU) 2016/1011 o indeksih, ki se uporabljajo kot referenčne vrednosti v finančnih instrumentih in finančnih pogodbah ali za merjenje uspešnosti investicijskih skladov, in Uredbe (EU) 2015/847 o informacijah, ki spremljajo prenose sredstev (UL L 334, 27.12.2019, str. 1).

(b) je predmet ocene razmerja med uporabljenimi ključnimi predpostavkami in občutljivostjo referenčne vrednosti, izračunano na podlagi navedene metodologije;

(c) določa naravo vhodnih podatkov, uporabljenih v metodologiji;

(d) določa vsa merila, ki se uporabljajo v okoliščinah, v katerih količina ali kakovost vhodnih podatkov ne dosega standardov, potrebnih za natančno in zanesljivo določitev referenčne vrednosti.

2. Upravljavci nepomembnih referenčnih vrednosti se lahko odločijo, da za navedene referenčne vrednosti ne bodo uporabljali točke (b) odstavka 1.

3. Upravljavci referenčnih vrednosti reguliranih podatkov se lahko odločijo, da za navedene referenčne vrednosti ne bodo uporabljali točk (b) in (c) odstavka 1.

Člen 2

Pogoji za zagotovitev, da ima metodologija določanja referenčnih vrednosti jasna pravila o tem, kako in kdaj se lahko pri določanju referenčne vrednosti uveljavlja diskrecijska pravica

Metodologija določanja referenčnih vrednosti iz točke (b) člena 12(1) Uredbe (EU) 2016/1011 določa vse od naslednjega:

(a) korak izračuna referenčne vrednosti, pri katerem se uveljavlja diskrecijska pravica;

(b) merila, ki jih je treba uporabiti pri uveljavljanju diskrecijske pravice;

(c) vhodne podatke, ki jih je treba upoštevati;

(d) kjer je ustrezno, neizčrpen seznam pogojev, pod katerimi:

(i) se podatki o transakcijah na osnovnem trgu štejejo za nezadostne in je potrebna uporaba podatkov o transakcijah na povezanih trgih;

(ii) uporaba metodologije ne prinaša rezultatov in je treba pri določanju referenčne vrednosti uveljavljati diskrecijsko pravico;

(e) vrsto povezanih trgov, ki se štejejo za ustrezne za namene točke (d)(i).

Člen 3

Pogoji za zagotovitev, da je metodologija določanja referenčnih vrednosti stroga, neprekinjena in primerna za potrjevanje veljavnosti ter po potrebi vključuje testiranje za nazaj z dostopnimi podatki o transakcijah

1. Metodologija določanja referenčnih vrednosti iz točke (c) člena 12(1) Uredbe (EU) 2016/1011 vsebuje vse od naslednjega:

(a) oceno ustreznosti in primernosti preteklih referenčnih vrednosti, pridobljenih z navedeno metodologijo;

(b) zanesljive vhodne podatke, vključno z ustrezno velikostjo vzorcev podatkov, če obstajajo.

2. Upravljavci referenčnih vrednosti zagotovijo, da se vsako testiranje za nazaj, ki se uporablja za metodologijo določanja referenčnih vrednosti, opravi naknadno in se nanaša na ustrezno časovno obdobje.

Testiranje za nazaj se izvede vsaj ob vsakem letnem pregledu metodologije določanja referenčnih vrednosti in po vsaki pomembni spremembi navedene metodologije. Za referenčne vrednosti reguliranih podatkov se testiranje za nazaj opravi ob prvi zagotovitvi referenčne vrednosti. Za ključne referenčne vrednosti se izvaja mesečno testiranje za nazaj.

Metodologija določanja referenčnih vrednosti vključuje oceno rezultatov testiranja za nazaj, vključno s postopki za zagotovitev, da se sistemske nepravilnosti, izpostavljene s testiranjem za nazaj, opredelijo in ustrezno obravnavajo.

Člen 4

Pogoji za zagotovitev, da je metodologija določanja referenčnih vrednosti odporna in zagotavlja, da se lahko referenčna vrednost izračuna v najširšem sklopu možnih okoliščin, ne da bi to škodovalo njeni celovitosti

1. Upravljavci ocenijo vpliv različnih tržnih razmer na metodologijo z uporabo preteklih podatkov iz izjemnih tržnih razmer. Kadar ustrezni pretekli podatki niso na voljo, upravljavci ključnih referenčnih vrednosti uporabijo hipotetične podatke, ki predstavljajo izjemne tržne razmere.

2. Upravljavci uporabijo parametre in predpostavke v metodologiji, da zajamejo različne pretekle ali, v primeru upravljavcev ključnih referenčnih vrednosti, hipotetične pogoje, vključno z najbolj nestanovitnimi obdobji na trgih in ob upoštevanju različnih hipotez za korelacijo med osnovnimi sredstvi.

3. Upravljavci nepomembnih referenčnih vrednosti in referenčnih vrednosti reguliranih podatkov se lahko odločijo, da v zvezi z navedenimi referenčnimi vrednostmi ne bodo uporabljali odstavka 2.

4. Upravljavci se lahko odločijo, da ne bodo uporabljali nobene od zahtev iz odstavkov 1 in 2, ob upoštevanju naslednjega:

(a) narave, obsega in zapletenosti zagotavljanja referenčnih vrednosti;

(b) verjetnosti navzkrižja interesov med zagotavljanjem referenčnih vrednosti;

(c) stopnje diskrecijske pravice pri zagotavljanju referenčnih vrednosti.

Člen 5

Pogoji za zagotovitev, da je metodologija določanja referenčnih vrednosti sledljiva in preverljiva

Upravljavci referenčnih vrednosti vodijo dokumentirano revizijsko sled izračuna referenčne vrednosti, vključno z vsemi ocenami odpornosti metodologije in rezultatov testiranja za nazaj.

Člen 6

Začetek veljavnosti in uporaba

Ta uredba začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Uporablja se od 1. januarja 2022.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v vseh državah članicah.

V Bruslju, 6. maja 2021

Za Komisijo
predsednica
Ursula VON DER LEYEN